

Ἡ προσφώνηση τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχῃ μας πρὸς τὸν Σεβ. Κορίνθου _____.

Σεβασμιώτατε ἅγιε Κορίνθου, Σικυῶνος, Ζεμενοῦ, Ταρσοῦ & Πολυφέγγους κύριε Διονύσιε, ἐλλόγιμε, ἐκλεκτέ καὶ πολύτιμε Ἀδελφέ, ὡς εὖ παρέστητε στήν Μητρόπολή μας καὶ εἰδικά στοὺς Πολύκαστρο τοῦ Δήμου Παιονίας, κομίζοντας γιὰ ὅλους μας μιά πολὺ μεγάλη εὐλογία, τὴν Παναγία τὴν Γιάτρισσα, πιστὸ ἀντίγραφο τῆς πρωτοτύπου εἰκόνας ἀπὸ τὸ Λουτράκι Κορινθίας...

Συνετὸς καὶ πολὺπειρος, διαδραμὼν ἐπαξίως ἀπὸ τίς πιὸ καίριες ἐκκλησιαστικὲς θέσεις στήν Ἑλλάδα: πρῶτα, στὴ Χαλκίδα (ὡς πρωτοσύγκελλος καὶ ὑπεύθυνος νεότητος καὶ ἄλλων πρωτοποριακῶν κοινωνικῶν δράσεων) καὶ ἔπειτα στήν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος (ὡς διευθυντὴς ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ ὡς ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)...

Ἀπὸ τὸ 2006, προσφέρετε τὸν ἑαυτὸ Σας ὑπόδειγμα Ποιμενάρχῃ σὲ μιά ἀποστολική, μεγάλη καὶ ἱστορική Μητρόπολη, μὲ πολλὰ ἐνορίες καὶ πολλὰ μοναστήρια καὶ ἱδρύματα, ἐπιδοτώντας μὲ τὴν ψυχὴ Σας τὴν ἐκκλησιαστικὴ τους πορεία καὶ προσφορά.

Καθιερώσατε ἀπὸ ἐτῶν τίς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις “Τὰ Παύλεια” μὲ ἐπίσημη συμμετοχὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Πρὶν ἀπὸ χρόνια, μὲ προσκαλέσατε νὰ συμμετάσχω ὡς ὁμιλητὴς στὸν Ἑσπερινό, μὲ προεξάρχοντα τὸν Μακαριώτατο καὶ πολλοὺς ἄλλους Ἱεράρχες. Πέρυσι πάλι μὲ προσκαλέσατε καὶ συμμετεῖχα μὲ πολλή χαρά, προεξάρχοντα στὴ θεία λειτουργία καὶ στήν ἱερουργία τοῦ λόγου.

Προσωπικά μὲ τιμῆσατε μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ φιλοφροσύνῃ Σας ἀρκετὲς φορές: προπέμπων τὴν κηδευόμενη μητέρα μου καὶ συλλειτουργῶν στοὺς μνημόσυνό της, μὲ εὐγενικὴ ἄδεια συμμετοχῆς σὲ τόσους ἄλλους Ἀδελφούς· συνευλογῶν πέρυσι τὸν γάμο τοῦ ἀνεψιοῦ μου· συλλειτουργῶντας μαζί μου πέρυσι στήν Παναγία Γιάτρισσα καὶ παρασχών μοι ἄδεια ἱερουργίας στοὺς Μοναστήρι Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ στοὺς Λουτράκι· παρασχών μοι εὐγενικὴ ὁλόψυχη παραμυθία στοὺς Ἐπισκοπεῖο Σας (μετὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν τραγωδία μὲ τὴν ἐπίθεση πού περάσαμε τὰ Μέλη τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου)...

Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἀποτελεῖτε δι’ ἐμὲ πολὺτιμο παράδειγμα φιλόφρονος καὶ πολύτιμου Ἀδελφοῦ, εὐγένειας, καλοσύνης, πλατιᾶς καρδιάς, ὄνομα καὶ πράγμα Διονύσιος (ὡς ὁ Ἀρεοπαγίτης) στὴ γνώση καὶ στήν πίστη καὶ στήν προσφορά.

ΟΜΩΣ, ἡ σημερινὴ ἔλευσή Σας —θά τολμοῦσα νὰ πῶ— ὅτι ἔχει κάτι τὸ μοναδικό. Σήμερα μοιράζεσθε ἓνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα σεβάσματα τῆς Κορινθίας, μὲ ὅλη τὴ Μητρόπολή μου καὶ ὅλη τὴν Παιονία. **”Ὅχι μὲ μένα, ἀλλὰ μὲ ὅλη τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας περιοχὴ**, μὲ προεξάρχουσα τὴν χάρη τῆς Παναγίας τῆς Γουμένισσας, πού γιὰ αἰῶνες διαφέντεψε καὶ θὰ διαφεντεύει αὐτὴν τὴν ἐπαρχία.

Θά τολμοῦσα νὰ συμπληρώσω ὅτι μοιράζεσθε τὴν Παναγία Γιάτρισσα μὲ ὅλη τὴν Βόρειο Ἑλλάδα, δίπλα στά τόσα πολυτιμὰ σεβάσματα πού “ἐμψυχώνουν” τὴν πατρίδα μας ἐδῶ στά πολυμαρτυρικά βόρεια μέρη.

Καὶ χρειαζόμαστε αὐτὴν τὴν “ἐμψύχωση”, γιατί κινδυνεύουμε νὰ μείνουμε “σάρκες”, δίχως τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πού μόνον αὐτὸ πνευματοποιεῖ τίς ὑπάρξεις.

Αὐτὸς ζωογονεῖ μὲν τὰ σύμπαντα (εἰδάλλως θὰ εἶχαν μηδενιστεῖ τὰ πάντα)· ἀλλὰ πνευματικοποιεῖ-χαριτώνει-σῶζει τοὺς ἀληθεύοντες καὶ τοὺς μετανοοῦντες.

Δυστυχώς, μάς παρωθοῦν νά γίνουμε μόνο “λάσπη”, “ἄμορφος πηλός”, δίχως τήν πνοή τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Πᾶμε νά καταστήσουμε “συρφετός ἀλαζονείας”, ὅταν ἀρνούμεθα τήν φώτιση τοῦ Χριστοῦ.

Καί χρειαζόμαστε ὄχι ἀπλῶς “ἱερά σύμβολα”, ἀλλά —σάν ἔμψυχες εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ πού εἴμαστε, ἀλλά τό ξεχνᾶμε— χρειαζόμαστε τίς θαυματόβρυτες ἱερές εἰκόνες, γιά νά λάβουμε χάριν Θεοῦ, πού μένει στίς εἰκόνες μόνιμα, ἐνῶ ἐμεῖς χάνουμε τήν ἱκμάδα τῆς Ἀγιοπνευματικῆς ἀκεραιότητος καί ζωντάνιας...

Ἡ παρουσία Σας, ἅγιε Κορίνθου, ἐκλεκτέ καί πολύτιμε Ἀδελφέ, εἶναι μιά πανηγυρική ἐκκλησιαστική πιστοποίηση τῆς σημασίας αὐτοῦ τοῦ λίαν πολυτίμου ἱεροῦ σεβάσματος.

Γιά μένα προσωπικά ἡ Παναγία ἡ Γιάτρισσα εἶναι —θα ἔλεγα— ἵνδαλμα ζωῆς, σφραγίδα τῆς ζωῆς μου, ἀπό τά παιδικά μου χρόνια. Πρὶν ἀκόμη καταλάβω τόν ἑαυτό μου, κυριολεκτικά μεγάλωνα δίπλα στό Ναό Της καί μέσα στό Ναό Της. Ἡ Παναγία ἡ Γιάτρισσα ἦταν “προσανατολισμός τῆς ζωῆς μου”, ὅπως ὑπῆρξε καί γιά χιλιάδες ἀνθρώπους, καί συνεχίζει νά εἶναι.

Ἀδελφοί μου χριστιανοί (ὅλοι ἐσεῖς πού ὑμνολογεῖτε καί ἀγιογραφεῖτε τήν Παναγία μας μέ τά λόγια καί τήν τέχνη τῆς εὐλαβικῆς καρδιάς), οἱ μεγάλοι καί οἱ νεότεροι, τά παιδιά τῆς Παναγίας μας·

σήμερα ἤρθαμε ὅλοι νά ἰδωθοῦμε ἄλλη μιά φορά μέ τήν Μητέρα μας, μέ τήν κατ’ ἐξοχήν Μητέρα μας, μέ τήν Μητέρα τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ καί Μητέρα τῆς σωτηρίας μας, μέ Ἐκείνην πού αἰωνίως ζεῖ καί προσεύχεται, ὡς Μητέρα τῶν σωζομένων, Κυρία τῶν Ἀγγέλων, κραυγή ἀκόμη καί τῶν ἀπολλυμένων.

Και μάς βοηθᾶει νά ἰδωθοῦμε μέ τήν Πανάχραντη Μητέρα μας ἡ ἅγια εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γιάτρισσας. Ὅταν βλέπουμε μιά φωτογραφία μέ τήν σαρκική μάνα μας, λέμε “ἡ μάνα μου!· ἔτσι, βλέποντας σήμερα τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γιάτρισσας, λέμε “Παναγία μου! Παναγία μας!”

Ὁ ἅγιος Κορίνθου μάς ἐκόμισε ἕνα πιστό ἀντίγραφο τῆς θαυματοβρύτου εἰκόνας τῆς Παναγίας Γιάτρισσας... Κι ὅπως στο Λένινγκραντ (στήν Πετρούπολη), κατά την σκληρή πολιορκία τῶν Γερμανῶν στό Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ἐπὶ 900 μέρες, οἱ χριστιανοί μέ ἄδεια τοῦ Στάλιν λιτάνευαν ἕνα ἀπό τά 60 διασωθέντα ἀντίγραφα τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν, καί ἔπαιρναν δύναμη... ἔτσι κι ἐμεῖς σήμερα ὑποδεχθήκαμε καί ἐνθρονίζουμε ἕνα πιστό ἀντίγραφο τῆς Παναγίας Γιάτρισσας, ὡς μόνιμο φυλακτήριο τοῦ Πολυκάστρου καί ὅλης τῆς περιοχῆς μας.

Γεννήθηκα καί μεγάλωσα δίπλα στό Ναό Της, στό Λουτράκι τῆς Κορινθίας. Ἡ Παναγία ἡ Γιάτρισσα εἶναι ἡ πιό μεγάλη καί ἡ πιό ἱερή παιδική μου ἀνάμνηση. Γνώρισα ἀπό παιδάκι (χάρη στή μητέρα μου Ἰωάννα), κι ἀπό μαθητής στό σχολεῖο (χάρη στοὺς δασκάλους μας), ἱερά ἀφηγήματα πίστεως, εὐλάβειας, καταφυγῆς στήν Παναγία τήν Γιάτρισσα.

Γι’ αὐτό καί τό ἤθελα ἐξαρχῆς, ἀπό τότε πού ἤρθα στή Γουμένισσα, κάθε κεντρική ἐνορία καί, εἰ δυνατόν, κάθε ἐνοριακή γωνιά τῆς Μητροπόλεως, νά ἔχει ἀπό ἕνα τέτοιο πανῖερο καί πανάγιο καταφύγιο ἐλπίδος καί χάριτος.

Εὐτύχησα νά βρίσκομαι δίπλα στήν θαυματόβρυτη καί ἱστορική Παναγία τήν Γουμένισσα! Δέν μπορεῖτε νά φαντασθῆτε τήν χαρά μου. Εὐτύχησα νά ἔχουμε τόσοι Θεομητορικούς ναοὺς στήν περιοχή μας. Τοὺς ἐμπλούτισα ὀρισμένους ἀπό αὐτοὺς μέ τήν παρουσία μιᾶς ξέχωρης εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, μέ τίς

διαφορετικές όνομαστικές τῶν χαρισμάτων δωρεές πού ἐκπέμπουν στούς προσευχόμενους στή χάρη Της... Θέλησα νά στήσουμε καί ἄλλους ναούς καί νά ἐνθρονίσουμε νέες ἱερές εἰκόνες-σύμβολα πίστεως (εἶναι ἡ δική μας παλλαϊκή εἰρηνική ἀντίδραση στήν ἀναίδεια τοῦ Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, μέ τήν κακόγουστη ἀφίσα· ἡ ἀντίδραση στήν ἀναίδεια τῆς ἐποχῆς μας πού δέν ἔχει ἱερό καί ὄσιο)...

Ἐμεῖς ὅλοι θέλουμε νά ἔχουμε σύμβολα ζωῆς τίς τόσες Θεομητορικές εἰκόνες· εἶναι τά σύμβολα τῆς ἐθνικῆς μας ἐπιβίωσης καί ἱστορίας· εἶναι τά σύμβολα τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως καί εὐλαβείας...

Ἐμακρηγόρησα. Εἶπα πολλά. Κι ὅμως εἶπα λίγα... Τά πολλά σᾶς ἀφήνω νά τά πεῖτε ἀπό τήν καρδιά σας ὅλοι νοερά στήν Παναγία μας τήν Γιάτρισσα. Καί νά Τῆς τά λέτε, προσερχόμενοι στήν θαυματόβρυτη χάρη Της ἢ καί νοερῶς ἐπικαλούμενοι “ἐν παντί καιρῷ καί ὥρᾳ” τίς δικές της τίς πρεσβεῖες πρὸς τόν Υἱόν καί Θεό της καί Θεό μας, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.